

פרפרי לב

כתבה וציירה מוניק לאטי

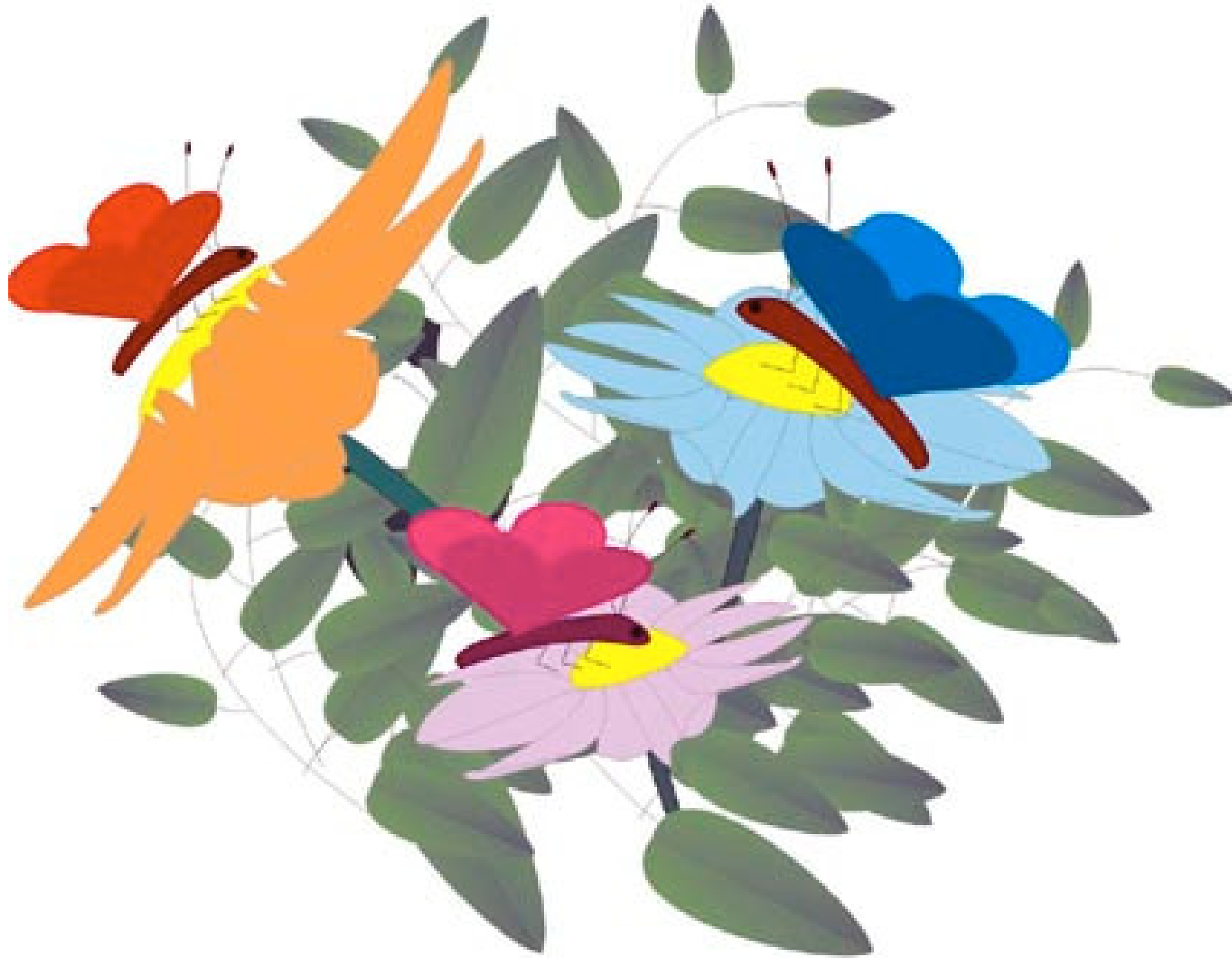

בארץ רחוקה מכאן מלך פעם מלך טוב בשם תיאודור.

הוא דאג בראש וראשונה לטובתן של ממלכתו ושל בתו
האהובה, איימי.

הייתה זו גם ארץ של פרפרי לב.
אלה לא היו פרפרים רגילים - הכנפיים שלהם היו בצורת לבבות. כל בוקר כל אחד מהם נחת על פרח, העיר אותו, רחץ ומרק אותו כדי לעשותו יפה. כל ערב הוא סגר אותו והשכיב לישון עד מחרת בבוקר. ואם אחד הפרחים היה עייף מאוד, הפרפר הרדים אותו עד לאביב הבא.
הודות לפרפרים אלה לא נמצא בכל הממלכה פרח נבול. והמלך העניש בחומרה את כל מי שרק העז לפגוע בפרפר-לב.
הנסיכה איימי אהבה את הצבעים היפים של הפרפרים, ומדי פעם היא יצאה במרכבתה לבקר בפינות השונות של הממלכה.

נהג המרכבה בחר תמיד בדרכים טובות, בלי מכשולים וללא
רפש. הוא היה רק קצת יותר מבוגר מהנסיכה, וחייכן גדול, אבל
ידע לטפל יפה בסוסים.
שמו היה ליאו.
המלך סמך מאוד עליו והנסיכה חשה כלפיו חיבה רבה.
אלא שהוא לא היה אציל!

הנסיך עשיר-רע, השולט בארץ שכנה, רצה מאוד להשתלט על הממלכה היפה של תיאודור. נראה לו שהפתרון המתאים יהיה להתחתן עם הנסיכה איימי. אך לשם כך היה עליו לשכנע את המלך, אותו הוא כנה בלעג "אבא פרפר".

יום אחד יצא עשיר-רע לבקר את המלך. בדרך ראה את הנסיכה שיצאה במרכבה לבקר את ידידיה הפרחים והפרפרים.

בחוצפה גדולה אמר לה "נסיכה, אני חושב שעדיף כי ידיים אצילות יותר יובילו אותך. שהשרת הצעיר שלך יעסוק בדברים פחות חשובים. אני אחליף אותו!"

ליאו התרחק בלי התנגדות. הוא ידע שהסוסים יראו בנסיך זה אדם שתלטן וגס.

וכך גם היה. המרכבה המובלת בידיים לא
אמונות התחילה להיטלטל. הנסיכה איימי אמרה
לנסיך עשיר-רע "נחזור עכשיו. אני לא אוהבת
נסיעה במכשולים. ליאו, העגלון שלי, יודע לנהוג
טוב יותר ממך."

כשעשיר-רע שמע זאת, כעס מאוד. הוא אחז
בשוט והתחיל להרביץ לסוסים. הם התחילו
להשתולל והמרכבה התהפכה.

הנסיכה איימי הצליחה למזלה לצאת ממנה.
רוגזת על ההרפתקה הבלתי-צפויה ומסוכנת
אמרה "עדיף לי לחזור ברגל!"

ליאו, שעמד לא רחוק חייך בהסתר. למזלו הנסיך
לא ראה זאת. הוא פנה לאיש הצעיר ואמר
"הסוסים האלה לא מאולפים כמו שצריך. ניתן
לראות שאינך אדם אציל, עגלון עלוב! אני ארתום
את הסוסים שלי ואוביל את המרכבה. אז תראה
את אצילותם, מרצם והציות שלהם. זה יהיה
שעור טוב בשבילך."

כעבור זמן מה חזר הנסיך עשיר-רע עם זוג
סוסים שלו. הוא רתם אותם למרכבה אך נעזר
לשם כך בשוט שלו.
יצורים מסכנים!

הכל היה מוכן לדרך. מכת השוט נפלה על גבם
של הסוסים. המרכבה התחילה לנוע. הסוסים
דהרו בכל כוחם והנסיך הכה בהם שוב ושוב.
אחרי שסיים את המסלול פנה לליאו ואמר
"אילו יכולת לנסוע מחר יותר מהר, אתה, נער
כפרי, עלוב וחסר-דעת, היית אולי יכול לשאת
את הנסיכה שלי לאישה. אבל אני אקבל אותה.
המלך עצמו יראה זאת. אבא-פרפר יציית לי!
הה..הה..הה!" והוא פרץ בצחוק אדיר.

בערב כולם חזרו לביתם. אחרי ארוחה קלה ליאו ואיימי שכבו לישון, הוא בביתו הקטן, היא בארמון מפואר. כשנרדמו, נראה כאילו הכוכבים רוקדים בשמיים. ונקודת אור קטנה יצאה מלבם של שניהם.

הנקודות האלה, תחילה קטנות מאוד, התחילו לגדול וקיבלו צורת לבבות. כל אחד מהן דמה לכנף של פרפר. שני הלבבות הזהובים התאחדו לפרפר-לב ללא גוף. וזה עף ישר לאורווה, לרגלי הסוסים, והתחיל להניע במהירות את כנפיו. אבק זהב ירד מהכנפיים והסוסים הרגישו את עצמם קלים מאוד, כאילו הפרסות שלהם לא נוגעות כלל לאדמה.

אך איש לא יכול היה לראות זאת.

ובינתיים הנסיך עשיר-רע חזר לארמונו של המלך תיאודור והסביר לו - מחר יהיה מירוצ, ועליו לתת את בתו למנצח במרוץ, כלומר לו, לעשיר-רע. אם לא יעשה כך, תהיה מלחמה!

למחרת, כמוסכם, המלך תיאודור הטוב, יחד עם בתו, איימי הגיעו למקום שממנו אמורה הייתה לצאת המרכבה. הוא הבין שהפור נפל והנסיך עשיר-רע הוא המהיר יותר. אך הנסיך הרי לא מצא חן בעיניו. נכון, הוא היה עשיר מאוד אבל כזה גאוותן, כזה שחצן, שהמלך הטוב לא רצה כלל לראות אותו.

הוא ידע שאיימי לא תהיה לעולם מאושרת עם הנסיך. זה רצה להתחתן איתה רק כדי לזכות בממלכה ושום דבר אחר. לא היה לו כלל לב.

ואשר לליאו.. זה לא היה עשיר, נכון, אבל הוא והנסיכה איימי היו ידידים טובים. והמלך תיאודור הטוב התחיל לחלום..

אך פתאום הוא ראה לידו את ליאו, יחד עם זוג הסוסים שלו. מוזר. הפרסות לא השמיעו כל קול!

"כאילו לא נוגעים כלל לאדמה" חשב המלך, "זה מופלא!"

בשקט וללא כל רעש רתם ליאו את הסוסים למרכבה.
הנסיכה איימי התכוננה לעלות וליאו הושיט את ידו בנימוס
כדי לעזור.

ופתאום, משום מקום הופיע ענן של פרפרי-לב שהסתדרו
סביב למרכבה. הם הניעו את כנפיהם במרץ. והמרכבה
הכבדה נעשתה בבת אחת קלה כמו נוצה. ואז הופיע גם
הפרפר המוזהב ללא גוף. הוא עף אל המלך וזמזם לאוזנו
"אם תעודד אותם, הם ינצחו!"

ומלך תיאודור הטוב התחיל לחייך. הוא הביט בלעג על
הנסיך עשיר-רע, החצוף, מלא בטחון, כוח וגאווה.
אבל הנסיך לא שם לב לכלום אלא אמר לליאו "עגלון עלוב,
היית צריך להאכיל טוב יותר את הסוסים. הרגליים הדקיקות
שלהם לא יובילו אותם אפילו מאה מטר. אבדת את יתרונך,
איכר קטן."

ליאו לא הקשיב לדבריו המבזים. הוא דיבר אל הסוסים
שהניעו את ראשיהם. הוא עלה למקומו על המרכבה.

כמקובל המלך נתן האות.
הוא קרא "קדימה, ילדים!"
ללא כל רעש המרכבה התחילה לנוע. הסוסים של ליאו רצו
במהירות הברק. הנסיך עשיר-רע לא ראה כלום, לא שמע
כלום! זה היה בלתי-מובן!
מושפל הוא עזב, בלי לומר מילה.
אך מיד חזר ואמר הקול מתגרה "הי, אבא-פרפר, לנסיכה
שלך, איימי, לא מגיע יותר מעגלון. אך אל תשכח, מחר יוצאים
למלחמה!"
והלך.

רק הפנה את גבו והמרכבה חזרה. היא נעצרה לפני
מלך תיאודור. וזה, מלא חיוכים, אמר לליאו "אני מכריז
עליך כנסיך, ונותן לך את בתי!"

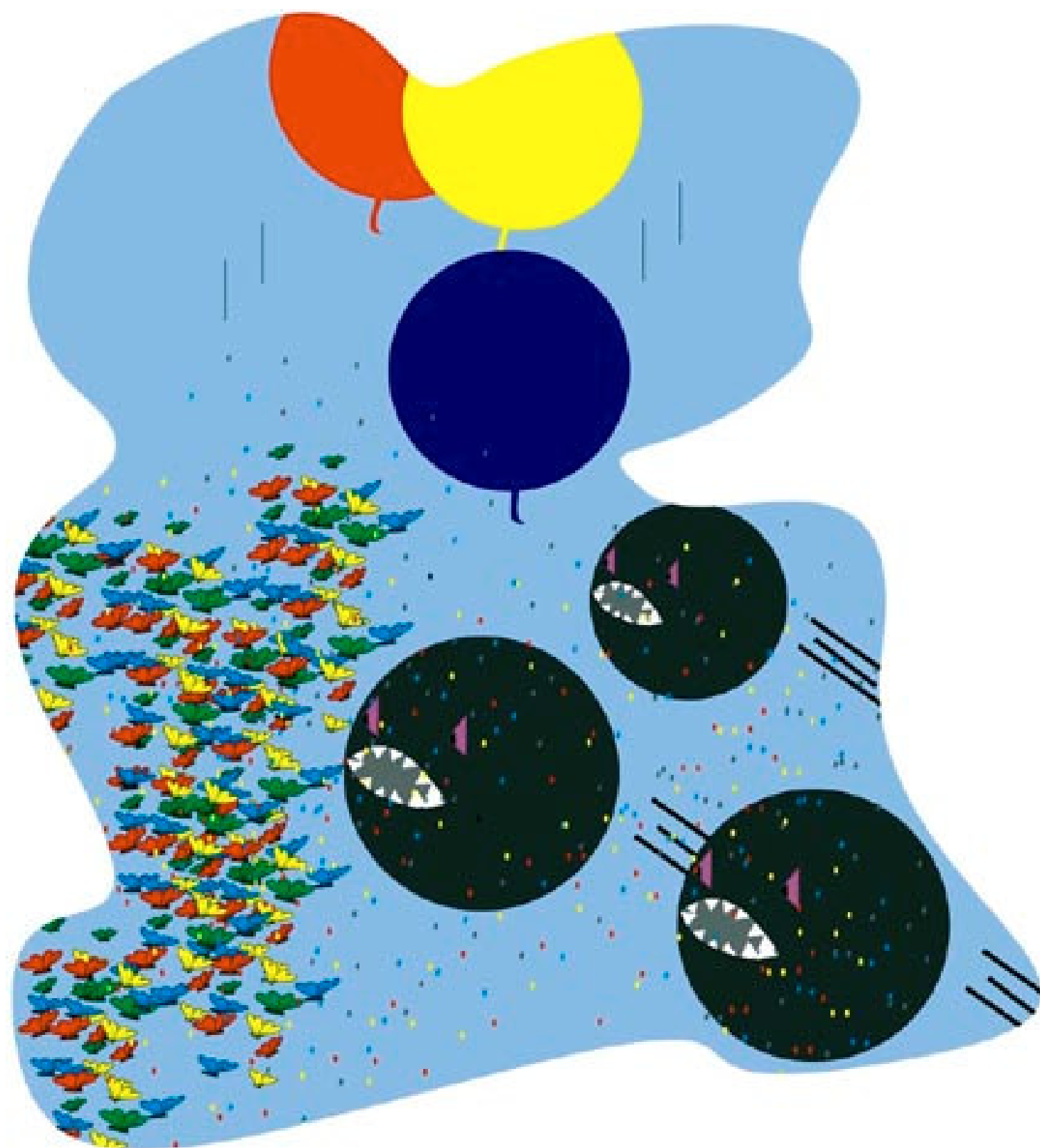
אלא שמיד חיוכו נעלם והוא הודיע בעצב "מחר תהיה
מלחמה. לצערי אין לנו נשק כדי להתגונן." ושלושתם
חזרו מהר לביתם.

איש מהם לא יכול היה לישון. הם ישבו סביב השולחן
בלבבות כבדים, בלי לנוע ובלי לדבר. אך פתאום הופיע
פרפר זהוב. בקול עדין הוא לחש "אל פחד! הכל יסתדר
בטוב."

הפרפר עף מעל המלך, מעל הנסיכה איימי ומעל הנסיך
ליאו. קצת מאבק הזהב נפל על כל אחד מהם והלבבות
שלהם נעשו קלים ועוד יותר קלים.

הלילה עבר בשקט.

לפני הארמון, בין ענפי העצים, שמרו פרפרי-לב.

למחרת בבוקר מלך תיאודור הטוב הביט דרך החלון. קשה היה לו
להאמין. חומה גבוהה הגנה על כל ממלכתו. הוא הביט היטב
וראה שהחומה בנויה ממיליארדים של פרפרי-לב. הם החזיקו
שם, בכנפיים פרושות, בלי לנוע כלל.

מדי פעם, כשפגז של תותח ניסה לשבור את החומה הפרפרים
התחילו להניע במהירות את כנפיהם וענן של אבק צבעוני עטף
את הפגז ההרסני. תוך שניות הפגז הפך לבלון צבעוני, קל
מפרפר.

הבלונים התרוממו לשמיים. עם רדת הלילה הם הפכו לכוכבים
זוהרים, ירוקים, אדומים, כחולים. המראה היה נהדר.

הנסיך עשיר-רע וחייליו ההמומים ראו את המחזה בלי להבין
כלום. מרוב פליאה הם לא יכלו לנוע ולאט הפכו מאובנים לגמרי.

המלך תיאודור הטוב, בתו איימי והנסיך ליאו נשמו
לרווחה. לא תהיה מלחמה.
ומאותו הרגע כל פרפר-לב חזר אל הפרח שלו
והחיים נמשכו עוד יותר יפה מאשר קודם.